

Wirth Imre: *A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem* – 38. **2.**
Márton Evelin: *Háború, béke, háború, béke...* **3.**

A delfinkocsmában menekülnének előlem. Karácsonyi Zsolt interjúja
Fischer Botond íróval, költővel **4.**
Fernando Aramburu: *A kedvenc gyerek* (regényrészlet Imrei Andrea fordításában) **6.**

Szántai János: *Versek. Idők.* (versek) **8.**
Szilágyi István: *Kirándulás a szakadékhöz* **9.**

Pavilon 420

Ocsenás Péter Bence: *A takarító, Kertben játszó macskák* (prózák) **13.**
Lászlóffy Anna: *Látszatmaradvány* (prózavers) **14.**
Horváth Fanni: *Mederben, Hunyorgó, Megadás vég nélkül, Gravitáció* (versek) **15.**
Nagy Zsolt: *félreértjük egymást a 6-os buszon* (vers) **16.**
André Ferenc: *Repedések költészete* **17.**

Fried István Gergely Ágnes Zsoltár női hangra című könyvéről (esszé) **18.**
Magyary Ágnes: *Láncfűrész a Paradicsomban* (regényrészlet) **19.**

Kinematográf

Navarrai Mészáros Márton: *Megszokta a pofonokat* (Jean-Paul Salomé: *A célpont*) **22.**

Theátrum

Mihai Măniuțiu: *Az Egérfogó* (esszé Karácsonyi Zsolt fordításában) **23.**

Kritika

Mărcuțiu-Rác Dóra: *Ha betiltják az apákat, kikre lehetünk dühösek?* (Fischer Botond: *Buddha Jazz*) **24.**

Fülszöveg

Böjthe Pál: *Magunkra találni a történelemben* (Kulin Ferenc: *A történelmiség elve és a jelen horizontja*) **26.**
Demeter Zsuzsa: *Ideje van a hallgatásra* (Turi Tímea: *Egyszerre egy beszéljen*) **26.**

Képregény

Csillag István – Vincze Ferenc: *Az átszállás nyugalma* **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Élni vagy meghalni Lyonban* **27.**

Artefaktum

Zilahy Nono: *Pasztellbe szőtt lírai jelképek* **28.**

WIRTH IMRE

A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem – 38.

Nem volt üres a koporsó, te is tudod, mondta riadtan Kitti, miközben W. Imre mellett ment a sírok között, fázósan összehúzza sötétké kabátkáját. Ott hever Gábrriel, azon a rohadt szűk helyen, zabálják a férgek, és kurvára semmilyen pecsétnyom sincs körülötte. Sírva fakadt, W. Imre meggyorsította a lépteit, szabaduljanak ki végre a temetőből, jussanak el a közeli kocsmáig. Hogy is mondta a pap? *Legyen könnyű neki a föld*, ilyesmit szoktak ilyenkor mondani, nem emlékezett pontosan, rendelt, belekortyolt a sörbe, nem volt igazán kedve hozzá, de aztán mégis.

Töredékek sodródtak benne, valamit mondott ő is a szertartás végén, mert Gábrriel eltűnt ebből a világból, és neki kellett szavakat dobni, görgetni utána a sirba. Hiszen ott áll mindig, mióta? Villax Karolina érintése óta. Talán 1875 februárja van, szépapijának, Villax Antal nyugalmazott polgármesternek a temetése. Állnak zokogva, fekete kendőben az árván maradt lányok, és esengve kérik a pápai előjárókat. Vérző viasz, pecsétnyomó, ugyanaz a címer, mint Gábrriel koporsóján körbe, hiába nem hisz neki Kitty. Nincs semmi a szó mögött, csak az üres hely. W. Imre nem hallja a saját hangját, hull bele az összes sirba, végtelen sorban robajlanak a koporsók a fagyott föld mélyére, és csak a képzelet, Villax Karolina emeli fel újra és újra.

„Nyugalmazott városi polgármester úrnak hátramaradt árva hajadon leányai, beterjesztett folyamodványukban azért esedeznek, miszerint a közgyűlés, elhunyt édesatyjuknak városunk érdekében teljesített hosszú s vizsontagságteljes működésének tekintetbe vételével, részükre a folyó évi nyugdíj még hátralevő részét teljesen kiutalványoztatni, jövőre pedig őket némi segély összeggel gyámolítani méltóztassék. Határozottatott: a folyó évre szóló nyugdíj adassék ki nekik teljesen, a jövőre gyámolítás azonban ezúttal mellőztessék.”

A jövő mellőztessék.

W. Imre nem hallotta a saját szavait, ahogy állt a koporsóval szemben, hangtalan beszélt: ez a hely a testedé. Elkerülhetetlen és szükségszerű, hogy távozóban körülálljuk a sirt és véghez vigyünk olyan dolgokat, amelyekre álmunkban sem gondoltunk volna. Nem gondoltuk, hogy nem halhatunk meg, de azt igen, hogy még nem. Volt egy ház a dombtetőn, az otthonod, fák takarták, nyáron a kifesztett napellenzőtől, akár egy hajó, mely dagadó vitorlával győzi a szelek rohamát. Most ez a hely már csak a testedé. Elkerülhetetlen és szükségszerű, hogy megtegyük, amit ilyenkor kell...

A Cserepesben ültek le, a buszmegállónál. Jött vele, vagy inkább hozzácsapódott Kitti. Tudta, hogy ő is megégette magát, és most igyekezett nem odafigyelni, leplezve kiszolgáltatottságát az ilyen szorongató helyzetekben. Irtózott attól, hogy egyszer majd azon kezd el tűnődni, tetszik-e neki Gábrriel barátnője. Egy ideje nem hallotta a mély csobbanásokat, nem látta a hulló kavicsok keltette vízgömböket, sem a képzelet artisztikus, sóvárgást keltő tájait. Minden azzal kezdődött, hogy hónapok óta részeg volt.

Nem ismerte a testét. Nem a tapintásról van szó, a simogatásról, a rejtőzészről, a szeretkezésről, az érdes, selymes, hártavékony, borzongó és sebezhető bőrről. Hanem arról, ami már nem az övé.

A szikrák belekaptak Kitti hajába, foltosra égették. Nincs szemöldöke. Mintha a teremtés fotósa retusálna kezdte volna. Szemben is volt hely, mégis mellé ült, a kocsmasztal négy sarka felkínálta világterek közül választása, állapította meg gúnyosan, kifejezi a reménytelen jövő próbálkozását, hogy élőnek álcázza a felszínen sodródó törmelékét.

Egymás után felhajtott két Unicumot, neki is rendelt, kezdett hozzászakadni, hogy ott van. Aki közéjük léphetett volna, intő jobbáiban misztikus dimenziók fenyegetően ingó gömbjét egyensúlyozva, még dacosan biccentett is, mint aki mindent megtett a végzet elkerülése érdekében, nem volt sehol.

Tulajdonképpen jó volt ott ülni Kitti mellett. Félig nyitott kabátja alól áradt belőle a forróság emléke, odatartotta az arcát. A halál felől is lehet közelíteni, a perzselő semmi érzéki vágya átjárja a